

WILLIAM GOLDING

Împăratul muștelor

Traducere din engleză de
CONSTANTIN POPESCU

HUMANITAS
fiction

Cuprins

Vuietul scoicii	7
Focul de pe munte	36
Colibele de pe plajă	54
Fețe vopsite și păr lung	65
Fiara din apă	86
Fiara din văzduh	108
Umbre și arbori înalți	124
Un dar adus beznei	141
O perspectivă asupra morții	165
Scoica și ochelarii	176
Castelul de stâncă	192
Strigătul vânătorilor	208

Tatălui și mamei mele

Vuietul scoicii

Băiatul blond își dădu drumul pe ultimul metru de stâncă și începu să-și croiască drum spre lagună. Deși își scosese jerseul de școală și-l târa acum într-o mână, cămașa cenușie îi asudase pe trup și părul i se lipise de frunte. De jur împrejur, brazda lungă, trasă prin junglă, devenise o baie fierbinte. Se trudea să-și facă loc printre liane și printre trunchiurile zdrobite, când o pasăre, o apariție roșie și galbenă, țâșni cu un țipăt de vrăjitoare; țipătului îi răspunse un altul.

— Hei! se auzi. Stai o clipă!

Desișurile din marginea brazdei se scuturară și picături de ploaie căzură zgomotos.

— Stai nițel! zise vocea. M-am încurcat în liane.

Blondul se opri și își trase ciorapii cu un gest automat, de parcă ar fi fost acasă, nu în junglă.

Vocea se auzi iar:

— De-abia mă pot mișca printre lianele astea.

Cel ce vorbise ieși de-a-ndăratelea dintre desișuri, iar crăcile i se prinseră în hanoracul slinos. Mărăcinii se agățaseră și îi zgâriaseră genunchii goi și plinuți. Se aplecă, își scoase cu grijă țepii mărăcinilor și se întoarse. Era mai scund decât băiatul blond și foarte gras. Înaintă, uitându-se atent pe unde calcă, apoi înălță capul și privi prin lentilele groase ale ochelarilor.

— Unde-i omul cu megafonul?

Blondul clătină din cap.

— E o insulă. Cel puțin, așa cred, zise el. Uite un colț de stâncă în apă. Te pomenești că n-o fi nici un om mare pe aici.

Grăsanul păru uimit.

— A fost pilotul ăla. Dar nu era în compartimentul pasagerilor, ci în carlingă.

Blondul miji ochii și scrută colțul de stâncă.

— Ce s-o fi întâmplat cu puștii? continuă el. Trebuie să fi scăpat câțiva. Sunt convins. Tu ce crezi?

Blondul porni degajat spre malul mării. Încerca să se poarte cât mai firesc și nu se arătă prea indiferent la cele auzite, dar grăsanul se grăbi să-l urmeze.

— Nu-i absolut nici un om mare?

— Nu cred.

Blondul vorbise solemn; apoi îl copleși bucuria unei ambiții împlinite. Se așează în mâini, cu capul în jos, chiar în mijlocul brazdei și îi rânji grăsanului, pe care îl vedea de-a-ndoaselea.

— Nu-i nici un om mare!

O clipă grasul rămase pe gânduri.

— Și pilotul?

Blondul reveni la poziția normală și se așează pe pământul jilav.

— O fi zburat mai departe, după ce ne-a dat drumul. Nici n-ar fi putut să aterizeze aici. În orice caz, nu cu un avion cu roți.

— Am fost atacați!

— Nu-ți fie frică, o să se întoarcă.

Grăsanul clătină din cap.

— Pe când coboram, m-am uitat pe geam. Am văzut cealaltă parte a avionului. Era în flăcări.

Măsură din ochi brazda din junglă.

— Uite ce-a făcut fuzelajul.

Blondul întinse mâna și pipăi trunchiul mutilat al unui arbore. Preț de o clipă, păru interesat.

— Ce s-o fi întâmplat cu avionul? Unde-o fi?

— L-a împins uraganul în larg. Era foarte primejdios, fiindcă toate trunchiurile se prăbușeau. Trebuie să mai fi rămas niște copii în avion.

Ezită un moment, apoi vorbe din nou:

— Cum te cheamă?

— Ralph.

Grăsanul așteaptă să fie întrebat și el cum se numește, dar nu l-a întrebat nimeni nimic; blondul pe nume Ralph zâmbi vag, se ridică și porni iar spre lagună. Grăsanul se ținu scai de el.

— Cred că mai sunt mulți copii împrăștiați pe-aici. N-ai văzut pe nimeni?

Ralph clătină din cap și iuți pasul. Apoi se împiedică de o cracă și căzu cu o bușitură.

Grăsanul se opri lângă el, suflând din greu.

— Mătușica mi-a spus să nu fug, fiindcă sufăr de astmă, explică el.

— Asta-mă?

— Chiar așa. Mi se taie răsuflarea. Eram singurul băiat din școală care avea astmă, rosti grăsanul plin de mândrie. Și port ochelari de la trei ani.

Îi scoase și-i întinse lui Ralph, clipind și zâmbind, apoi începu să-i ștergă de hanoracul jegos. O expresie de durere și concentrare îi schimonosi trăsăturile slab conturate. Își șterse sudoarea de pe obraji și își puse repede ochelarii pe nas.

— Fructele alea.

Se uită în jurul brazdei.

— Fructele alea, zise el. Cred...

Își potrivi ochelarii, se îndepărtă de Ralph, călcând prin desișuri, și se ghemui în frunzișul încălzit.

— Mă întorc numaidecât...

Ralph se desprinse prudent dintre liane și se strecură mai departe printre ramuri. Îl lăsă repede în urmă pe

grăsan cu găfâielile lui și o apucă grăbit spre perdeaua de vegetație care se afla încă între el și lagună. Trecu peste trunchiul unui arbore zdrobit și ieși din junglă.

Țărmul era străjuit de palmieri. Stăteau drepti, înclinați sau sprijiniți, scăldați în lumina soarelui și cu frunzișul verde la o înălțime de treizeci de metri. Țărmul de sub ei, presărat cu nuci de cocos putrezite, cu vârstari de palmieri și acoperit cu iarbă aspră, era răscolit pretutindeni de pomi dezrădăcinați și prăbușiți. Îndărătul lor se întindea bezna adevăratei păduri și brazda deschisă prin ea. În picioare, cu o mână sprijinită de un trunchi cenușiu, Ralph își strânse pleoapele în fața mării sclipitoare. În depărtare, poate la un kilometru și jumătate, talazurile albe lingeau niște stânci de coral, iar dincolo de ele marea era de un albastru-închis. În arcul neregulat al stâncilor de coral, laguna stătea liniștită ca un lac de munte și colorată în toate nuanțele albastrului, în verde tulbure și în purpuriu. Plaja dintre terasa cu palmieri și țărm era un arc subțire, aparent nesfârșit, căci la stânga lui Ralph liniile palmierilor, ale plajei și ale mării se adunau într-un punct la infinit; și, veșnic, aproape vizibilă, arșița.

Sări de pe lespede de piatră. Pantofii negri i se înfundară în nisip, iar căldura îl lovi. Simți toată greutatea hainelor și, cu un gest sălbatic, își azvârli pantofii din picioare, apoi, dintr-o singură mișcare, își smulse ciorapii cu jartiere cu tot. Sări iar pe lespede, își scoase cămașa și rămase în picioare printre cojile de nuci de cocos, ca niște cranii, iar pe trup i se prelinseră umbrele verzi ale palmierilor și ale pădurii. Își desfăcu catarama în formă de șarpe a curelei, își trase pantalonii scurți și chiloții și rămase gol, cu ochii țintă la plajă și la marea orbitoare.

Era destul de mare, avea doisprezece ani și câteva luni, așa încât își pierduse burtica plinuță din copilărie; nu era totuși destul de mare pentru ca adolescența să-i dea sentimentul pudorii. Judecând după lățimea și greutatea

umerilor, ar fi putut deveni boxer, deși gura trăda o anumite moliciune, iar în privire nu i se citea arțagul. Bătu ușor cu mâna trunchiul palmierului; apoi, forțat să recunoască în cele din urmă existența insulei, râse din nou încântat și stătu în mâini. Reveni mlădios pe picioare, sări pe plajă, îngenunche și adună cu brațele la piept două mormane de nisip. După aceea se lăsă nițel pe spate și privi marea cu ochi vii și nerăbdători.

— Ralph...

Grăsanul coborî dintre palmieri și se așeză atent pe marginea lepezii.

— Îmi pare rău c-am stat așa de mult. Fructele alea...

Își șterse ochelarii și-i potrivi pe nasul turtit. Rama îi imprimase la rădăcina nasului un „V” adânc și roz. Se uită cu invidie la trupul bronzat al lui Ralph, apoi la propriile haine. Prinse capătul fermoarului întins pe tot pieptul.

— Mătușica...

Trase apoi energic de fermoar și își scoase hanoracul peste cap.

— Așa!

Ralph îi aruncă o privire piezișă și nu-i răspunse.

— Mă gândesc c-ar trebui să aflăm cum îi cheamă pe toți și să facem o listă, zise grăsanul. N-ar strica să ne adunăm.

Ralph ignoră propunerea, iar grăsanul se văzu silit să continue:

— Nu-mi pasă cum au să-mi spună, atâta timp cât n-au să mă strige ca la școală, îi mărturisi el.

Ralph arătă oarecare interes.

— Și cum te strigau la școală?

Grăsanul aruncă o privire peste umăr și se aplecă spre Ralph.

— Îmi spuneau Piggy¹, șopti el.

1 Purcelușul (engl.). (N. tr.)

Ralph izbucni în hohote de râs. Sări în picioare:

— Piggy! Piggy!

— Ralph... te rog!

Piggy își încleștă mâinile, cuprins de teamă.

— Am spus că nu vreau să...

— Piggy! Piggy!

Ralph țopăi în aerul fierbinte de pe plajă, apoi se întoarse în viraj ca un avion de vânătoare cu aripile strânse și îl mitralie pe Piggy.

— Vâââj!

Plonjă în nisipul de la picioarele lui Piggy și rămase acolo râzând.

— Piggy!

Piggy zâmbi reticent, măgulit fără să vrea de dramul acela de prețuire.

— Câtă vreme n-o să le spui ălorlalți...

Ralph chicoti pe nisip. Expresia de durere și concentrare reveni pe fața lui Piggy.

— Stai nițel.

Se întoarse iute în pădure. Ralph se ridică și o luă la dreapta.

Un element pătrat al peisajului întrerupea plaja; o platformă uriașă de granit trandafiriu își croia drum necruțător prin pădure, prin terasă, prin nisip și prin lagună, ca un chei suspendat, înalt de peste un metru. Platforma era acoperită cu un strat subțire de pământ și iarbă aspră, și umbrită de palmieri tineri care – neputând să crească la înălțimea maximă, rădăcinile fiind lipsite de sol adânc – se prăbușeau și se uscau când ajungeau de vreo șapte metri, iar trunchiurile lor devălmășite erau numai bune să sezi pe ele. Palmierii încă în picioare formau un plafon verde, pe care jucau reflexiile amestecate ale lagunei. Ralph se urcă pe platformă, simți răcoarea și umbra, închise un ochi și se convinse că umbrele de pe trupul lui erau cu adevărat verzi. Se îndreptă spre

marginea dinspre mare a platformei și rămase cu privirea la apă. Era limpede până la fund și strălucea de eflorescența ierburilor marine tropicale și a coralului. Un banc de peștișori lucioși săgeta ici-colo. Ralph vorbi singur, articulându-și încântarea pe corzile de bas ale vocii.

— Aaah!

În spatele platformei se iviră alte minuni. O forță necontrolată a naturii – un taifun, poate, sau o furtună dezlănțuită odată cu venirea lui Ralph aici – îngrămădise nisip în lagună, astfel încât pe plajă se formase un bazin lung și adânc, mărginit la capătul cel mai îndepărtat de un perete înalt de granit trandafiriu. Ralph, pe care aspectul de falsă adâncime a bazinelor de pe plajă îl mai înșelase și înainte, se apropie, gata de o nouă dezamăgire. De data asta însă, insula își ținu făgăduiala, iar bazinul, inundat evident doar în timpul fluxului, era, lucru de necrezut, atât de adânc la un capăt, încât arăta verde-închis. Ralph îl cercetă cu atenție pe toată lungimea celor treizeci de metri, apoi se aruncă în el. Apa era mai caldă decât sângele lui și avu impresia că înoată într-o cadă uriașă.

Piggy apăru din nou, se așeză pe marginea cornișei stâncoase și urmări cu invidie trupul verde și alb al lui Ralph.

— Dar bine mai înoți!

— Piggy!

Piggy își scoase pantofii și ciorapii, îi întinse cu grijă pe stâncă și încercă apa cu degetul mare de la picior.

— E fierbinte!

— Dar cum te așteptai să fie?

— Nu mă așteptam la nimic. Mătușica...

— Ia mai dă-o dracului pe mătușă-ta!

Ralph plonjă din nou și înotă pe sub apă cu ochii deschși; îngrăditura de nisip a bazinului se înălță amenințătoare ca o costișă de deal. Se întoarse pe spate, ținându-și

nasul cu degetele, și pe față îi jucă și se sfărâmă o rază aurie. Piggy păru că se hotărăște și începu să-și scoată pantalonii scurți. Imediat rămase gol – palid și gras în goliciunea lui. Coborî pe vârful picioarelor taluzul nisipos al lacului, intră până la gât în apă și îi zâmbi mândru lui Ralph.

— N-ai de gând să înoți ?

Piggy clătină din cap.

— Nu știu să înot. Nu mi-au dat voie. Astma mea...

— Ia mai dă-o dracului de asta-a-mea!

Piggy primi afrontul cu un fel de răbdare umilă.

— Dar bine mai înoți!

Ralph lipăi spre mal, își băgă capul la fund și împrășcă apoi printre buze un jet de apă. Își înălță bărbia și zise:

— Înot de la cinci ani. M-a învățat tăticu'. E comandor în marină. Când o să intre în concediu, o să vină să ne salveze. Tatăl tău ce-i ?

Piggy roși brusc.

— Tăticu' a murit, zise el repede, iar mămica...

Își scoase ochelarii, căutând zadarnic în jur ceva cu care să-i șteargă.

— Am stat cu mătușica. Ținea o cofetărie. Aveam prăjituri berechet. Câte voiam. Când o să ne salveze tăticu' tău ?

— De îndată ce-o să poată.

Piggy ieși și rămase gol, șiroind de apă; își șterse ochelarii cu o șosetă. Prin arșița dimineții, nu ajungea până la ei decât mugetul lung al talazurilor ce se zdrobeau de stânci.

— Da' cum știe că suntem aici ?

Ralph se bălăcea în apă. Somnul îl cotropi ca mirajele ce căutau să învăluie strălucirea lagunei.

— Da' cum știe că suntem aici ?

„Așa, își spuse Ralph, așa, așa.“ Mugetul de pe stâncile din mare se îndepărtă mult de tot.